MeTässä
Metsän äänet muuttuvat
Tuuli lakkaa
Linnut unohtavat laulunsa.
Kulkija jää paikoilleen oudosta huumasta.
Metsänpeitto – nurinkurinen lumous,
jossa ihminen muuttuu näkymättömäksi,
tai kiveksi,
pelkäksi aavistukseksi itsestään.
Sammal kasvaa askelten yli,
polut pyörähtävät itsensä ympäri.
Valo tulee väärästä suunnasta.
Aika ei enää kanna.
ROUTA

MeTässä

MeTässä on esitys yhteisestä eksymisestä, näkymättömyyden kokemuksesta ja paluusta, joka ei jätä ennalleen. Se liikkuu hämärän ja kirkkaan, tutun ja vieraan rajalla. Metsä ei ole pelkkä näyttämö, vaan aktiivinen voima – paikka, jossa maisema vääristyy ja aika katoaa. Mitä tapahtuu, kun metsä sulkee sisäänsä – ja mitä jää jäljelle, kun se päästää irti?

Esitys ammentaa metsänpeiton käsitteestä, joka kansanuskon mukaan on lumous, jossa ihminen katoaa metsän syvyyksiin, muuttuu näkymättömäksi tai lakkaa vastaamasta kutsuun. Metsänpeitto voi merkitä siirtymistä yhteisön ulkopuolelle tai oman minuuden hämärtymistä. Erityisen alttiita sille ovat ne, jotka jo valmiiksi elävät yhteisön reunoilla.

Esitys kuljettaa katsojan eksymisen ja näkemisen, hämmennyksen ja havainnon rajapinnoille. Etnologisessa tulkinnassa metsänpeitto on psyykkinen siirtymätila – trauma, sokki tai kaaos – mutta samalla hetki, jolloin sisäinen maisema saa näkyvän muodon. Kun tuttu palaa, se ei enää tunnu samalta.

ROUTA

MeTässä

Metsänpeittoon ei yleensä eksytä yksin. Sinne johdattaa usein joku – opas, tietoinen tai tiedostamaton. Joku, joka houkuttelee kulkemaan vielä vähän syvemmälle, pois polulta. Ehkä se on varjo, ehkä katse. Ehkä leikki. Leikki toimii esityksessä sekä toiminnallisena rakenteena että filosofisena kysymyksenä.
Tutut leikit – hippa, piilonen, peili, aarrejahti – muuntuvat rituaa-leiksi, joilla kokeillaan valtaa, näkyvyyttä, katoamista ja löydetyksi tulemista. Leikki on jatkuvaa neuvottelua:
Kuka ohjaa, kuka seuraa?
Milloin leikki muuttuu todeksi – tai tosi leikiksi?

Metsänpeitto on nurinkurinen tila, jossa vapautuminen vaatii käänteisiä tekoja: vaatteet puetaan nurinpäin, askeleet otetaan takaperin, maisemaa katsotaan ylösalaisin. Esityksessä tämä perinne saa liikkeellisen ilmenemismuodon: kehot kulkevat vastavirtaan, vääristyvät, katoavat ja ilmestyvät uudelleen.
Liike ei aina johda perille – ja juuri siinä piilee metsän voima.

ROUTA

MeTässä

TYÖRYHMÄ

Koreografia: **Sari Palmgren** yhdessä tanssijoiden kanssa
Tanssijat: **Mathilda Muk** ja **Johannes Purovaara**
Johdattaja: **Sari Palmgren**
Äänisuunnittelija: **Joonas Pehrsson**
Muusikko ja säveltäjä: **Pekko Käppi**
Laulujen sanat: Työryhmä
Pukusuunnittelija: **Siru Kosonen**
Ompelijat: **Siru Kosonen** ja **Reija Ruotsalainen**
Esityksen ajo: **KM Taavitsainen**
Tuotanto: **Emilia Hyvönen** / Routa Company
Graafinen suunnittelu: **Petra Karvonen**
Valokuvat: **Uupi Tirronen** ja **Minna Hyvönen**
Tiedotus: **Maria Autio** ja **Emilia Hyvönen**
Tukijat: Kajaanin Kaupunki, Suomen Kulttuurirahasto,Taiteen Edistämiskeskus

KIITOKSET

Routa Companyn kummiluokka Kajaanin Keskuskoulun 8C, Kajaani Dance, Soile Palmgren, Hannele Palmgren, Toivo Palmgren, Jukka Peltola, Anne Vasko, Kaisa Happonen, Rakkauskirjeitä metsälle kirjoittaneet, Piki Paananen, Sanna Peltola / Kajaanin kaupunginteatteri, Vaara-kollektiivi, Osuuskauppa Maakunta

Teoksen ensi-ilta 12.9.2025 Kajaanin Pöllyvaarassa

Muut esitykset 14.9. klo 15 / 20.9. klo 15 / 21.9. klo 15 / 27.9. klo 15 / 28.9. klo 15

WWW.ROUTACOMPANY.FI

Terveisiä tekijöille ja palautetta esityksestä voit jättää tästä.

KajaaniN kaupunki
Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland
Suomen Kulttuurirahasto
tiketti
ROUTA

ROUTA